

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Glendy Vanderah
WHERE THE FOREST MEETS THE STARS

Copyright © 2019 by Glendy C. Vanderah
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04009-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

gde
šuma
ljubi
zvezde

GLENDI VANDERA

Prevela Maja Radivojević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Za Kejli, Vilijama, Granta i Skota

Ta devojčica mogla je biti i avet. Bila je skoro nevidljiva: blede lice, dukserica i pantalone stapali su se s mračnom šumom iza nje. Bila je bosa. Nepomično je stajala, jednom rukom naslanjala se na drvo oraha, a kada se, nekoliko metara od nje, automobil zaustavio na šljunku, nije se ni mrdnula.

Dok je zatvarala vrata, Džo je sklonila pogled s devojčice i sa suvozačkog mesta uzela dvogled, ranac i tehnički list. Možda će se dete vratiti u svoje vilinsko carstvo ako je ne bude gledala.

Ali, kad je Džo izašla iz automobila, devojčica je i dalje stajala tamo. „Vidim te“, rekla je Džo senci pod drvetom.

„Znam“, odgovorila je devojčica.

Džoine čizme za jahanje ostavljale su tragove osušenog blata na betonu. „Treba li ti nešto?“

Devojčica nije ništa odgovorila.

„Zašto si na mom posedu?“

„Htela sam da pomazim kucu, ali nije me pustila.“

„To nije moja kuca.“

„A čija je?“

„Ničija.“ Otvorila je kapiju koja vodi ka terasi. „Trebalo bi da pođeš kući dok još nije sasvim pao mrak.“ Napolju je uključila aparat koji rasteruje bube i otključala kuću. Upalila je lampu, a onda se vratila do drvenih vrata i zaključala ih. Devojčica je imala tek oko devet godina, ali možda je svejedno nešto naumila.

Džo se u narednih petnaest minuta istuširala, obukla majicu, trenerku i sandale. Upalila je svetlo u kuhinji, što je privuklo insekte na crni prozor. Dok je pripremala hranu za pečenje, odsutno je pomislila na devojčicu pod drvetom oraha. Sigurno se previše plašila mračne šume da bi ostala. Mora da je otišla kući.

Džo je iznela marinirane pileće grudi i tri ražnjića s povrćem da ih stavi na roštilj koji se nalazio na travnjaku između žute daščane kuće i nekoliko jutara livade obasjane mesečinom. Kuća iz četrdesetih, poznata kao Kinijeva koliba, nalazila se na vrhu brda i gledala u šumu, dok je stražnja strana bila okrenuta prema maloj preriji koju je vlasnik redovno palio da se šuma ne bi proširila. Džo je na okruglom ognjištu upalila vatru i postavila rešetku. Dok je stavljala piletinu i ražnjiće na vatru, pretrnula je kada je videla da se iza ugla pojavila tamna figura. Bila je to ona devojčica. Stala je na nekoliko metara od vatre i posmatrala Džo kako stavlja ražnjiće na rešetku.

„Zar nemaš šporet?“, pitala je devojčica.

„Imam.“

„Pa zašto onda kuvaš napolju?“

Džo je sela na jednu od četiri poderane dvorišne stolice. „Zato što volim tako.“

„Lepo miriše.“

Ako je htela da dobije hranu, biće razočarana praznim kredencima terenskog biologa koji baš i nema vremena za nabavku. Govorila je nekim ruralnim otegnutim lokalnim akcentom, a bose noge govorile su da je sigurno iz okoline. Mogla bi, zaboga, da ide i svojoj kući na večeru.

Devojčica se još približila, pa joj je vatra malo zarumenela jagodice na obrazima i plavičastu kosu, ali ne i oči, koje su bile kao prazne crne rupe.

„Zar ne misliš da je već vreme da ideš kući?“, pitala je Džo.

Još se malo približila. „Nemam ja kuću na Zemlji. Došla sam odande.“ Pokazala je prema nebu.

„Odakle?“

„S Velikog medveda.“

„Sazvežđa?“

Devojčica je klimnula glavom. „Ja sam iz Mesje spiralne galaksije. To je pored repa Velikog medveda.“

Džo nije znala ništa o galaksijama, ali to ime je zvučalo kao nešto što bi dete smislilo. „Nisam nikad čula za Mesje galaksiju“, rekla je Džo.

„Tako je ljudi zovu, ali mi je zovemo drugačije.“

Džo je sada mogla da joj vidi oči. Inteligentni sjaj u pogledu bio je neobično oštar za to dečje lice, a Džo je to shvatila kao znak da se samo zabavljala. „Ako si vanzemaljac, zašto onda izgledaš kao ljudsko biće?“

„Samo koristim telo ove devojčice.“

„Reci joj da ide kući dok si još tu, može?“

„Ne može. Nije bila živa kada sam preuzela njeno telo. Ako bi otišla kući, njeni roditelji bi se uplašili.“

To je bila zombi priča. Džo je čula za te igrice. Ali devojčica je došla u pogrešnu kuću ako je mislila da nađe nekog ko će se s njom igrati vanzemaljaca i zombija. Džo nikada nije bila dobra s decom i s izmišljenim igrama, čak i kad je sama bila dete. Džoini roditelji, oboje naučnici, često su govorili da ju je dvostruka doza analitičkih gena učinila takvom. Šalili su se o tome kako je iz materice izašla namrštena kao da je formulisala hipoteze o tome gde se nalazi i ko su svi ti ljudi u sali za porođaje.

Devojčica-vanzemaljac u ljudskom telu gledala je kako Džo prevrće pileće grudi.

„Bolje bi ti bilo da stigneš kući na večeru“, rekla je Džo. „Roditelji će ti se zabrinuti.“

„Već sam ti rekla, nemam...“

„Trebalo li nekoga da pozoveš?“ Džo je izvukla telefon iz džepa pantalona.

„Koga bih zvala?“

„A da ja pozovem? Reci mi samo broj telefona.“

„Kako mogu da imam broj kada sam došla sa zvezda?“

„A devojčica čije si telo uzela? Koji je njen broj?“

„Ne znam ništa o njoj, ne znam joj ni ime.“

Šta god da je devojčica namerila, Džo je bila previše umorna za to. Bila je budna od četiri ujutro, po velikoj vrućini i vlažnom vazduhu hodala je više od trinaest sati. To joj je već nedeljama bila svakodnevna rutina, a tih nekoliko sati u kolibi bili su za nju važni trenuci za opuštanje. „Ako ne odeš, pozvaću policiju“, rekla je, pokušavši da zvuči strogo.

„Šta će *policija* uraditi?“ Rekla je to kao da tu reč nikada nije čula.

„Odvući će te kući.“

Devojčica je prekrstila ruke na mršavom telu. „Šta će uraditi kada im kažem da nemam kuću?“

„Onda će te odvesti u policijsku stanicu i pronaći će tvoje roditelje ili nekoga s kim živiš.“

„A šta će uraditi kada pozovu te ljude i otkriju da im je ćerka mrtva?“

Džo više nije mogla da suzdrži bes. „Znaš šta, nije smešno biti sâm u svetu. Trebalo bi da odeš kući jer neko brine za tebe.“

Devojčica je čvršće stegnula ruke, ali je ćutala.

To dete stvarno treba da se urazumi. „Ako stvarno nemaš porodicu, onda će te policija staviti u dom.“

„Šta je to?“

„Tu živiš sa nepoznatim ljudima, i ponekad su zli, zato ti je bolje da ideš kući pre nego što pozovem policiju.“

Devojčica se nije pomerala.

„Ozbiljna sam.“

Onaj delimično odrasli pas, koji je prethodnih nekoliko noći molio za hranu, došao je do spoljnog kruga vatre. Devojčica je sedela na butinama i visokim glasom ga dozivala da ga pomazi.

„Neće da priđe“, kazala je Džo. „Divlje je prirode. Verovatno je rođen u šumi.“

„A gde mu je majka?“

„Ko zna!“ Džo je spustila telefon i okrenula ražnjiće. „Postoji li neki razlog što se plašiš da odeš kući?“

„Zašto mi ne veruješ da sam sa zvezda?“

Ovo dete, tvrdoglavo kao mazga, nije umelo da stane. „Znaš, niko ti neće verovati da si vanzemaljac.“

Devojčica je otišla do ivice prerije, podigla glavu i ruke prema zvezdanom nebu i počela da govori neke čudne reči koje je trebalo da zvuče kao neki jezik vanzemaljaca. Reči su tekle kao strani jezik koji je dobro znala, a kada je završila, zadovoljno se okrenula prema Džo, s rukama na kukovima.

„Nadam se da si svojim vanzemalcima tražila da te uzmu nazad“, rekla je Džo.

„To je bilo salutiranje.“

Gde šuma ljubi zvezde

„Salutiranje – dobra reč.“

Devojčica se tada vratila do vatre. „Ne mogu još da se vratim. Moram da ostanem na Zemlji dok ne vidim pet čuda. To je deo treninga kada dođemo u određene godine – nešto poput škole.“

„Bićeš onda neko vreme ovde. Voda nije pretvorena u vino već nekoliko milenijuma.“

„Ne mislim na biblijska čuda.“

„A na kakva čuda misliš?“

„Bilo kakva“, odgovorila je devojčica. „Ti si čudo i taj pas je čudo. Ovo je za mene potpuno novi svet.“

„Dobro, onda imaš već dva čuda.“

„Ne, sačuvaću ih kad naiđe nešto baš dobro.“

„Bože, hvala.“

Devojčica je tada sela na stolicu blizu Džo. S pilećih grudi je na vatru curila masna marinada, od koje je vazduh dobijao specifičan miris. Dete je gledalo gladnih očiju, i u tome nije bilo ničeg umišljenog. Možda njena porodica nije mogla da priušti hranu. Džo se začudila što odmah nije to pomislila.

„Šta misliš da ti dam nešto da pojedeš pre nego što odeš kući?“, pitala je. „Voliš li burgere s ćuretinom?“

„Kako mogu znati kakav je ukus burgera s ćuretinom?“

„Hoćeš li ili ne?“

„Želela bih. Treba da isprobavam nove stvari dok sam ovde.“

Džo je stavila pileće grudi na ivicu rešetke, a onda otišla unutra da uzme smrznuti jogurt, zemičku i začine. Setila se da je imala još jedno parče sira u frižideru, pa je i to dodala devojčici. Tom detetu je verovatno bilo potrebnije nego njoj.

Džo se vratila u dvorište, stavila zemičku na vatru, a ostalo na stolicu do sebe. „Nadam se da voliš sir u burgeru.“

„Čula sam za sir“, rekla je devojčica. „Kažu da je dobar.“

„Ko kaže da je dobar?“

„Oni koji su već bili ovde. Učimo malo o Zemlji pre nego što dođemo.“

„Kako se zove tvoja planeta?“

„Teško je da se kaže na vašem jeziku – recimo *Aljmez*. Imaš li možda kolačiće od belog sleza?“

„Aljmežani su te učili o kolačićima sa slezom?“

„Kažu da ih deca stavljaju na štapić i tope ih nad vatrom. Rekli su i da je baš dobro.“

Džo je konačno imala izgovor da otvori kolačiće koje je kupila kada se uselila u brvnaru. Pomislila je da je bolje da ih iskoristi pre nego što postanu bajati. Donela ih je iz kuhinje i spustila kesu na krilo vanzemaljca. „Moraš da večeraš pre nego što ih otvorimo.“

Devojčica-vanzemaljca pronašla je štap, sela na stolicu s kolačima u krilu, tamnih očiju uprtih u burger koji se pekao. Džo je pekla zemičku, a onda je na tanjir pored čizburgera stavila ražnjic s krompirima, brokolijem i pečurkama. Iznela je i dva pića. „Voliš li vino od jabuke?“

Devojčica je uzela čašu i otpila gutljaj. „Baš je dobro!“

„Dovoljno dobro da bude čudo?“

„Ne“, rekla je devojčica vanzemaljca, ali u sekundi je iskapila više od pola čaše.

Dok je Džo tek zagrizla burger, devojčica je svoj skoro pojela. „Kada si poslednji put jela?“, pitala ju je.

„Na svojoj planeti“, rekla je devojčica punih usta.

„A kad je to bilo?“

Progutala je. „Sinoć.“

Džo je spustila viljušku. „Nisi jela ceo dan?“

Devojčica je ubacila komadić krompira u usta. „Nisam htela da jedem dosad. Bilo mi je muka – od putovanja na Zemlju i promene tela i svega toga.“

„Pa zašto onda sad jedeš kao da si izgladnela?“

Devojčica je otkinula poslednji komadić burgera i bacila polovinu molećivom psiću, verovatno da dokaže da nije mrtva gladna. Pas je to progutao u sekundi, kao i ona. Kada je devojčica-vanzemaljca ponudila ostatak iz ruke, kuće se približilo, uzelo joj hranu iz ruke i pomerilo se. „Jesi li videla to?“, rekla je devojčica. „Uzeo mi je iz ruke.“

„Videla sam.“ Ali Džo je videla dete koje je možda u ozbiljnom problemu. „Da li ti to nosiš pidžamu?“

Devojčica je pogledala tanke pantalone. „Valjda to vi ljudi tako zovete.“

Džo je uzela još parče mesa s pilećih grudi. „Kako se zoveš?“

Gde šuma ljubi zvezde

Devojčica je bila na kolenima, pokušavajući da se prišunja kućetu.
„Nemam zemaljsko ime.“

„A koje ti je vanzemaljsko ime?“

„Teško je reći to...“

„Samo reci.“

„Pa otprilike je *Erpud-ne-asru*.“

„Er pu...?“

„Ne, *Erpud-ne-asru*.“

„Dobro, *Erpud*, hoću da mi kažeš istinu zašto si ovde.“

Odustala je od plašljivog psa i ustala. „Mogu li da otvorim kolačiće?“

„Prvo pojedi brokoli.“

Pogledala je u tanjir koji je ostavila na stolici. „Ovo zeleno?“

„Da.“

„Ne jedemo zelene stvari na mojoj planeti.“

„Rekla si da bi trebalo da isprobavaš nove stvari.“

Devojčica je brzo usisala cvetove brokolija. Dok je grizla i muljala ga po obrazima, otvorila je kesu s kolačićima od sleza.

„Koliko imaš godina?“, pitala je Džo.

Devojčica se napela da proguta poslednji komad brokolija. „Moje godine ne bi imale smisla ljudima.“

„Dobro, koliko godina ima telo koje si uzela?“

Provukla je kolačić na svoj ražnjić. „Ne znam.“

„Stvarno ću morati da pozovem policiju“, rekla je Džo.

„Zašto?“

„Znaš ti zašto. Koliko imaš, devet... deset? Ne smeš da budeš sama noću. Neko te sigurno maltretira.“

„Ako pozoveš policiju, samo ću pobeći.“

„Zašto? Pa mogu da ti pomognu.“

„Ne želim da živim sa zlim nepoznatim ljudima.“

„Šalila sam se kad sam to rekla. Sigurna sam da će naći neke fine ljude.“

Devojčica je stavila i treći kolačić na štap. „Misliš li da bi se Malom Medvedu dopali kolačići?“

„Ko je to?“

„Tako sam nazvala kucu – po *Ursa Minor*, konstelaciji pored moje. Zar ti ne liči na medvedića?“

„Nemoj mu davati kolačiće. Šećer mu nije potreban.“ Džo je uzela poslednji komadić mesa i bacila psu, previše smetena da bi dovršila obrok. Dok je meso nestajalo u njegovom ždrelu, dala mu je i preostalo povrće s njenih ražnjića.

„Fina si“, rekla je devojčica.

„Glupa sam. Sad ga se nikada neću rešiti.“

„Uh-oh!“ Devojčica je približila licu zapaljeni kolačić i ugasila vatru.

„Neka se prvo ohladi“, rekla je Džo.

Ali ona nije čekala i ubacila ga je tako vrelog u usta. Kolačići su redom nestajali, a dok je Džo nosila stvari u kuhinju, devojčica je pekla još jednu turu. Džo je brzo oprala sudove i rešila je da proba s novom strategijom. Strategija opasnog policajca očigledno nije funkcionisala. Morala je da zadobije poverenje devojčice da bi nešto izvukla od nje.

Devojčicu je zatekla u turskom sedu na zemlji, a Mali Medved je veselo lizao istopljene kolače s njene šake. „Ne bih nikada poverovala da bi taj pas jeo iz ljudske ruke“, rekla je.

„Bez obzira na to što je ljudska ruka, on zna da sam s Aljmeza.“

„A kako to pomaže?“

„Imamo posebne moći. Možemo da pomognemo da se dese dobre stvari.“

Jadno dete. Sigurno je u problemu zbog svojih mučnih okolnosti, bez sumnje. „Mogli da uzmem tvoj štap?“

„Za kolače?“

„Ne, da te oteram s mog imanja.“

Devojčica se osmehnula, a na levom obrazu pojavila se duboka jamica. Džo je nabola dva kolačića na štap i držala ih nad vatrom. Devojčica se vratila na svoju stolicu, a divlji pas je ležao kraj njenih nogu kao da ga je čudesno pripitomila. Kada su kolači bili savršeno braon sa svih strana i dovoljno hladni, Džo ih je pojela s štapića.

„Nisam znala da i odrasli jedu te kolačiće“, kazala je devojčica.

„To je tajna koju zemaljska deca ne znaju.“

„Kako se ti zoveš?“, pitala je devojčica.

„Džoana Til. Ali uglavnom me zovu Džo.“

„Živiš li ovde skroz sama?“

„Samo leti. Iznajmljujem kuću.“

„Zašto?“

„Ako živiš ovde – a sigurna sam da je tako – onda znaš zašto.“

„Ne živim ovde. Reci mi.“

Džo se oduprla želji da se protivi devojčici jer se setila da glumi dobrog policajca. „Ovu kuću i još sedamdeset jutara oko nje poseduje profesor doktor Kini. Dopušta profesorima i studentima da je koriste za proučavanje i podučavanje.“

„Zašto on ne želi da živi ovde?“

Džo je spustila štap na kamenje kod ognjišta. „Kupio je imanje kad je bio u četrdesetim. Njegova žena i on koristili su je za odmor, a on se u ovom potoku bavio istraživanjem morskih insekata, ali su pre šest godina prestali da dolaze.“

„Zašto?“

„Sada imaju više od sedamdeset godina, a njegova žena mora biti u blizini bolnice zbog svog stanja. Ovu kuću zato koriste kao izvor zarade, ali iznajmljuju je samo naučnicima.“

„Ti si naučnica?“

„Da, ali i dalje sam studentkinja.“

„Šta to znači?“

„To znači da sam završila četiri godine koledža, a sada sam asistentkinja i radim istraživanja da bih dobila doktorsku.“

„Šta je doktorska?“

„Doktorska diploma. Kada je dobijem, tada mogu biti profesorka na univerzitetu.“

Devojčica je olizala prste prljave od pseće pljuvačke i izvukla tamne kolačiće koji su joj se zaglavili u obrazima. „Profesor je učitelj, je li tako?“

„Da, a većina ljudi u mojoj oblasti bavi se istraživanjem.“

„Kakvim istraživanjem?“

Neumorna radoznalost. Bila bi sjajna naučnica. „Bavim se ekologijom i očuvanjem ptica.“

„Šta tačno radiš?“

„Dosta s pitanjima, Er pu...“

„Erpud!“

„Vreme je da ideš kući. Ustajem rano, i moram da se naspavam.“ Džo je odvrnula slavinu i približila crevo vatri.

„Moraš li da je gasiš?“

„Dimni medved kaže da moram.“ Vatra je cvrčala dok ju je gasila.

„To je tužno“, rekla je devojčica.

„Šta?“

„Taj miris mokrog pepela.“ Njeno lice izgledalo je plavičasto na fluorescentnoj kuhinjskoj svetlosti koja je dopirala s prozora.

Džo je okrenula škriputavu slavinu i zavrnila vodu. „A kako bi bilo da mi kažeš istinu o tome zašto si ovde?“

„Rekla sam ti“, odgovorila je devojčica.

„Hajde. Ja idem unutra i ne bih se osećala dobro da te ostavim ovde.“

„Biću dobro.“

„Ići ćeš kući?“

„Idemo, Mali Medo“, rekla je devojčica, a pas ju je, neverovatno, poslušao.

Džo je posmatrala kako vanzemaljsko stvorenje i njen mešanac odlaze i nestaju u mračnoj šumi, tužno kao miris mokrog pepela.

Budilnik je probudio Džo u četiri, u uobičajeno vreme danima kada putuje dalje da bi proučavala. Pod svetlošću male lampe obukla je majicu, košulju, kargo pantalone i čizme. Tek kad je upalila fluorescentnu lampu kod šporeta, setila se devojčice. Ali uglavnom je na nju mislila prvih nemirnih pola sata u krevetu. Gledala je kroz stražnja vrata u prazne stolice oko ognjišta. Upalila je svetlo na terasi i izašla. Nije bilo ni traga devojčici. Verovatno je otišla kući.

Kada je kaša bila skuvana, Džo je napravila sendvič s tunjevinom i spakovala ga uz mešavinu za grickanje i vodu. Posle dvadeset minuta izašla je i do svitanja je bila gde treba. Jutarnji vazduh je i dalje bio svež, a ona je pored Crkvenog puta tražila gnezda indigo zeba, mesto s najmanje senki od devet lokacija koje posećuje. Posle nekoliko sati došla je do farme Džori, a posle toga je otišla do Kejv holou rouda.

Završila je u pet, ranije nego obično. Nesanica je postala njena rutina u prethodne dve godine, od majčine dijagnoze i smrti, ali iz nekog razloga anksioznost je bila teža prethodne tri noći. Želela je da bude u krevetu do devet najkasnije kako bi nadoknadila san.

Iako je prvo svratila na pijačnu tezgu, dovoljno je poranila na Terki krik roud da je pod plavom strehom na raskrsnici seoskog puta zatekla čoveka koji prodaje jaja, mladića s bradom. Džo je onih retkih dana kada ne radi – uglavnom zbog kiše – primetila da je mladić imao redovan raspored: jaja je prodavao ponedeljkom uveče i četvrtkom ujutro.

Momak koji prodaje jaja klimnuo je glavom u znak pozdrava kada je Džo skrenula. Mahnula mu je i zažalila što joj nisu potrebna jaja da bi nešto zaradio, ali u frižideru su joj ostala sigurno još četiri.

Terki krik roud bio je šljunkoviti put od osam kilometara, koji se završavao kod potoka i Kinijevo imanja. Automobilom, čak i teren-skim vozilom, vožnja je trajala duže. Posle kilometar i po put je bio uži, krivudav, pun rupa, a pred kraj puta opasno strm, na nekim mestima gde je potok pod teškim kišama sprao šljunak. Džoin omiljeni deo dana bio je povratak kući tim putem. Nikada nije znala šta bi sledeća krivina mogla da joj donese – ćurku, porodicu prepelica ili čak risa. A na kraju puta bi se otvorio lep vidik na bistri potok okružen stenama i skretanje ulavo koje je vodilo da njene neobične kolibe na brdu.

Ali, kada je skrenula na Kinijevo imanje, s puta kod njene kuće nije je gledala divlja životinja. Bili su to vanzemaljka Veliki Medved i njen pas, Mali Medved. Devojčica je imala istu odeću kao sinoć, a i dalje je bila bosonoga. Džo se parkirala i izletela iz auta ne izbacivši iz brzine. „Šta i dalje radiš ovde?“

„Rekla sam ti“, odgovorila je devojčica. „Dolazim sa...“

„Moraš da ideš kući!“

„Ići ću! Obećavam, ići ću kada vidim pet čuda.“

Džo je izvukla telefon iz džepa pantalona. „Žao mi je... Moram da zovem policiju.“

„Ako pozoveš, pobeći ću. Pronaći ću neku drugu kuću.“

„Ne možeš to uraditi. Ima raznih ljudi. Loših ljudi...“

Devojčica je prekrstila ruke na grudima. „Onda nemoj da zoveš.“

Dobar savet. Ne bi trebalo da zove pred njom. Džo je sklonila telefon. „Jesi li gladna?“

„Malo.“

Verovatno nije ništa jela od sinoć. „Voliš li jaja?“

„Čula sam da je kajgana ukusna.“

„Dole ima neki momak koji prodaje jaja. Otići ću sad da kupim.“

Devojčica je posmatrala Džo kako odlazi do auta. „Ako lažeš i zoveš policiju, pobeći ću.“

Očajanje u očima devojčice potreslo je Džo. Okrenula je auto i skrenula na put. Na oko kilometar i po od kolibe zaustavila se kod brda gde

je bila veća verovatnoća da ima signal i okrenula broj za informacije kako bi dobila šerifov broj telefona. Posle tri neuspešna pokušaja, spustila je telefon. Sinula joj je bolja ideja.

Taman na vreme je stigla. Momak koji prodaje jaja spustio je strehu i znak SVEŽA JAJA, ali nije sklonio sto, a tri neprodana kartona jaja stajala su na stolici. Džo se zaustavila kraj puta i uzela novčanik. Čekala je kod čoveka dok je on razmeštao sto. Nikada mu nije videla celo telo jer je uvek sedeo za stolom kad je kupovala jaja. Bio je visok oko 180 centimetara i sav mišićav od svakodnevnog napornog rada; imao je onu proporcionalnu snagu koju je Džo više volela od mišićavosti iz teretane.

Okrenuo se, osmehnuo i gledao je u oči malo duže nego obično. „Iznenađujuća želja za omletom?“, rekao je, primetivši novčanik u njenoj ruci.

„Da je samo to“, rekla je, „ali nemam sir. Moraću da se zaustavim na kajgani.“

„Da, omlet bez sira se ne računa.“

Otkad je stigla, za pet nedelja kupila je od njega jaja tri puta i nikada nije ovoliko razgovarao s njom. Obično bi samo klimnuo glavom, uzeo novac rukom punom žuljeva i rekao *Hvala, gospođo* kada bi mu rekla da zadrži kusur. Momak koji prodaje jaja bio joj je misterija. Pretpostavljala je da bi neko ko prodaje jaja pored puta trebalo da bude malo sporiji, ali njegove oči, koje su se jedine isticale na licu punom brade, bile su oštre kao razbijeno staklo. I bio je mlad, verovatno njenih godina, ali nije shvatala zašto bi pametni momak njenih godina prodavao jaja usred nedodijeljenosti.

Momak koji prodaje jaja spustio je sto na rasklapanje na travu i pogledao je. „Dvanaest ili šest?“

Džo nije primetila otegnuti govor, koji je uobičajen za južni deo Iliinoisa. „Dvanaest“, rekla je i dala mu pet dolara iz novčanika.

Uzeo je karton sa stolice i zamenio ga za novčanicu.

„Zadrži kusur“, rekla je.

„Hvala lepo“, rekao je, stavivši novac u zadnji džep. Podigao je sto i poneo ga prema starom belom kamionetu.

Džo je pošla za njim. „Mogu li nešto da te pitam?“

Spustio je sto u otvoreni prtljažnik i okrenuo se. „Možeš.“

„Imam problem...“

Oči su mu zasijale, više od radoznalosti nego od brige.

„Ti živiš ovde, zar ne?“

„Živim“, rekao je. „Na imanju pored Kinijevog, da budem precizan.“

„Oh, nisam znala.“

„U čemu je problem, komšinice?“

„Pretpostavljam da znaš sve ljude koji žive ovde – verovatno im prodaješ jaja?“

Klimnuo je glavom.

„Sinoć se pojavila neka devojčica kod mene. Jesi li čuo možda da je neko dete otišlo od kuće?“

„Nisam.“

„Ima oko devet godina, mršava, dugačka tamnoplava kosa, krupne smeđe oči... lepo lice, zanimljivo, ovalno s jamicom na obrazu kad se osmehuje. Zvuči li ti to poznato?“

„Ne.“

„Mora biti odavde negde. Bosa je i nosi donji deo pidžame.“

„Pa reci joj da ide kući.“

„Jesam, ali neće. Mislim da se plaši da ode kući. Nije jela ceo dan.“

„Možda je bolje da pozoveš policiju.“

„Kaže da će pobeći ako pozovem. Ispričala mi je neku ludu priču o tome da je s druge planete i da je pozajmila telo neke mrtve devojčice.“

Momak koji prodaje jaja podigao je obrve.

„Da, prilično ludo. Ali ne mislim da je luda. Pametna je...“

„Mnogi ljudi ljudi su pametni.“

„Ali ponaša se kao da tačno zna šta radi.“

Njegove plave staklene oči su se izoštrile. „Zašto osoba s nekim mentalnim problemom ne može znati šta radi?“

„Pa upravo to hoću da kažem.“

„Šta to?“

„Šta ako je dovoljno pametna da zna šta radi?“

„Što znači?“

„Zna da nije bezbedno da ode kući.“

„Ima samo devet godina. Mora otići kući.“ Otvorio je suvozačka vrata i stavio na pod preostala dva kartona jaja.

„Znači, pozovem policiju, a kada ih dete vidi, pobjegne i ko zna šta joj se desi?“